

Dorani igazság

KALANDMODUL

Az itt következő kalandot tegnap, illetve múlt héten játszottuk.

A résztvevők:

- Tolvaj lány, ember, 5. szint;
- Bárd lány, ember, 4. szint;
- Kráni elf megtartó, 5. szint (ez voltam én, a KM-el közösen ültettük át a jelenlegi rendszerre a karaktert.)

„Pedig olyan egyszerűnek tűnt az egész. A dorani ügynök Erionban keresett meg minket, ahol az előző akciónkból származó pénzt próbáltuk éppen elkölteni. Átadott egy kis ládikót, hogy jutassuk el Al-Abadana székvárosába, egy kereskedőnek, és hozzuk vissza, amit cserébe kapunk. Ha gondjaink lennének az átadás után, esetleg nem kapnánk semmit cserébe, az sem baj, nekik ez is elegendő információ. Felajánlott fejenként 20 aranyat - tekintettel az esetleges nehézségekre - és teljes költségtérítést. Ami azért sem volt baj, mert ha már kénytelen vagyok fogadóban megszállni a lányok miatt, akkor azok legalább kényelmesek legyenek. Mivel az egész út alig került többé három napnál- térkapun oda, találka, térkapun vissza - a várható nehézségeknél komolyaknak kell lenniük ennyi pénzért... de így tudjuk mire számíthatunk. Legalábbis úgy tűnt.

Eleinte nem is volt gond. Megérkeztünk, megszálltunk a város legjobbnak tartott fogadójában. Másnap megjelentünk a kereskedőnél, probléma nélkül lezajlott a csere, a ládikáért cserébe egy karnyi hosszú, valami füvet tartalmazó csomagot kaptunk. Mivel a várakozás, és a beszélgetés majd az egész napot igénybe vette - hogy Ranagol sújtaná átokkal ezeket a modoros sivatagi féregéltűeket - csak másnap reggel indulhattunk vissza. Az éjjelt egy szobában, váltott öröködéssel töltöttük, de nem volt baj. Reggel azonban a térkapu felé menet húszfős városőrség fogadott minket, és rendkívül udvariasan arra kértek, fáradjunk velük a városházára, ahol szeretnek átnézni a csomagjainkat. Névtelen feljelentés érkezett hozzájuk ugyanis - minden bizonnyal téves, hiszen hogy is tennének ilyet hozzánk hasonló tehetős utazók - hogy valami törvénytelen tárgy van a birtokunkban, és ezt kötelesek kivizsgálni. Természetesen velük mentünk - hiszen törvénytisztelő, becsületes utazók vagyunk - és közben azon törtem a fejem, mit tegyek, ha megtalálják a füves csomagot a ládámban.

Mire beértünk a városházára, kész volt a terv. A ládámat én nyitottam ki, hiszen csak én tehetem baj nélkül, mondtam a parancsnoknak, és a füves csomag egyetlen szavamra porrá omlott.

Ezek után közöltem a meglepett parancsnokkal, hogy sajnos a messzi északon gyűjtött füveim úgy látszik nem bírták a sivatagi napfényt.... Ezt a két lány egybehangzóan tanúsította - nagyon meggyőzőek tudnak lenni, ha akarnak - így a parancsnok, bár gyanakodott, elengedett bennünket. Megnyugtatóására közöltük, hogy természetesen nem hagyjuk el a várost pár napig, sőt lemondunk a fű elvesztése miatti kártérítésről is. Majd visszatértünk a fogadóba és elgondolkodtunk...”

„A fogadóssal kezdtük. Elbeszélgettünk vele a városról, a körülményekről, majd mikor úgy tűnt, sokat tudhat, ha akar, felajánlottam - a gyerekei taníttatására - 40 aranyat. Végül is a dorani kincstár állja. Jól számítottunk. Miközben megmutatta nekünk a fogadó kertjét, büszkeségét, ékes virágnyelven eltársalogtunk. Megtudtuk, hogy a szoba levegője esetleg káros hatással lehet az egészségünkre, de ha kívánjuk, erősítő ételt szolgálhat fel a vacsorához. Hogy a városi klánok néha nagyon kíváncsi természetűek... hogy a levegő egészségkárosító hatása valószínűleg a kereskedőnk kertjében termő füveknek köszönhető. Hogy tekintettel a hölgyekre célszerű lenne holnap elhagyni a várost, bármilyen szép is. hiszen a homok és a napfény nem tesz jót a bőrnek... hogy le kellett cseréltetnie a zárat az ajtónkon, javítás miatt... és esetleg véletlenül kinyílnak éjjel, még ha be is zártuk... hogy a szembe szomszédjaink kíváncsi természetűek... A kertet megdicsérve visszatértünk a szobánkba, és előkészültünk az éjszakára. A tolvajlány megbütykölte az ajtózárat, hogy rögtön észrevegyük, ha valaki nyitni akarja, és elfogyasztottuk az erősítő - igen erős, idegrendszerre ható mérge ellenmértjét tartalmazó - vacsorát. A pofátlan fogadós 200!! aranyat kért érte... még jó, hogy nem mi fizetjük.. És persze felkentük az összes felkenhetőt a nyílvevesszőkre, pengékre.. azt szeretem a lányokban, hogy nincsenek nevetséges gátlásaik... És eljött az éj....

Az asztalt körülülve, felhúzott nyílpuskákkal és idegekkel várakoztunk. Nagyon zavart, hogy szobában kell ücsörögnöm, ahol nem tudok varázsolni, de bíztam a mérgekben. Éjközép után valamivel a fal szellőzőrésein keresztül néhány üvegcsé pottyant a szobába. Azonnal széttörték és a

szobát finom pára lepte el... szerencsére a fogadós ellenmérge működött, így amikor az ajtó csendben kinyílt, nálunk volt a meglepetés előnye... legalábbis azt hittük.”

„Ahogy az ajtó mozdult, a tolvaj felállt az asztaltól, és a köpenyét maga köré kanyarítva láthatatlanná vált. A bárd is ügyködhetett valamit, mert eltűnt, és az asztaltól két méterre jelent meg.. remek, csak én nem tudok varázsolni...

Az ajtó nyílása után kétfelé spriccelő behatolók közül kiválasztottam a bal oldalit, és belelöttem a nyílpuskával. A nyílvevessző keresztülhatolt a vérten-vért??? - a vállába állt, és a falnak lökte. A szemem sarkából láttam, ahogy a tolvaj semmiből előtűnő első nyílvevesszője lepattan a másik, tört hajító behatoló furcsa formájú, fekete mellvértjéről, hallottam a kattanást, ahogy újra felhúzta a kahrei mechanikát. Az elhajított tör a bárd alakját vette célba de nem talált. Gondoltam, a dalnok a harmadik alakot választja, aki most jelent meg az ajtónyílásban, csukott szemmel, kezében pedig - szentséges kalahorák adjátok, hogy ne legyen igaz - két sequort tartott. Ebben a pillanatban beugrott, hogy hol láttam már ilyen verteket, es hogy ne legyenek kétségeim, a fegyvermérgeggel birkózó, földön ülő fejvadász hirtelen szörnyű hangon felhördült. Jobb kezemben iszonyatos fájdalmat éreztem, ahogy a csontjaim szilánkokra törtek... A szememre boruló vörös ködön keresztül láttam, ahogy a tolvaj második nyílvevesszője a jobb oldali alak nyakába fúródik, a középső alakon fénylő aura jelent meg. Szisszenő hang hallatszott, ahogy a bárd furcsán tort hajított valamerre. Nem találhatott, a középső fejvadász arcát mégis penge hasította fel melyen.

Későn érkezett azonban, mint ahogy a tolvajlány harmadik nyílvevesszője is, mire a csukott szemű alak a földre dőlt a méregtől, a bárd mellette hevert, a sequor sodronyigen keresztülhatolva vágott melyen a testébe. Fel kézzel és lábbal próbáltam felhúzni a nyílpuskát, mikor a tolvajlány által lelőtt, felállással küszködő fejvadász is megszólalt. Hatalommal telített hangja után éles sikoly

hallatszott a láthatatlan tolvaj felől, és ujjak potyogtak a földre a semmiből, egy nyílpuskával együtt. Iszonyatos akaraterő rejtőzhetett azonban lányban, mert pár pillanat múlva egy dobótőr tűnt elő, és állt bele a falba a fejedő mellett. Közben sikerült felhúznom a nyílpuskát és igyekeztem határozottan, legyőzhetetlennek látszani. A két fejedő most egyszerre szólalt meg, én éreztem, hogy alig bírok mozogni, mintha a végtagjaim megdermednének, és a tolvaj felől érkező újabb sikoly után azt hittem, hogy vége. Szerencsére azonban el tudott hajítani még egy tört-mint utólag mondta, nem hitte, hogy képes lesz rá, és ez, no meg a nyílpuskám meghátrálásra kényszerítette a támadókat. Harmadik társukat otthagya, benuktásgukkal küszködve húzódtak az ajtó felé, majd azt elérve eltűntek... Szerencsére... nem hiszem, hogy képes lettem volna eltalálni bármelyiküket is, és a tolvajlány felől hallatszó puffanás azt jelentette, hogy ő is ereje végére ért. Nem hittem volna, hogy ilyen erő lakhat egy rövidéletűben...

„Egy darabig csak álltam és vártam, majd erőmet összeszedve dologhoz láttam. Elsőként a fejedővel végeztem - a halott fejedő a jó fejedő - majd a bárdhoz léptem. Egyenlőre csak a hagyományos sebekhez éreztem erőt magamban. Miközben megkerestem és beletöltöttem utolsó gyógyitalát, a tolvaj is megmozdult, és levette a köpenyt. Szörnyen nézett ki. Jobb kezéről hiányoztak az ujjai, de sebek nem voltak, mintha ki sem nőttek volna. Deréktől lefele pedig felig-meddig áttetsző volt, mintha a lábai kifakultak volna a valóságból. Elég bizonytalanul is állt rajtuk. Miután a dalnok magához tért - az ital hatására teljesen meggyógyult - úgy döntöttem, körül kéne nézni. Otthagytam hát a lányokat és felhúzott nyílpuskával kileptem a szobából. Reméltem, egy kézzel is boldogulok vele, karddal nem sok esélyt adtam volna magamnak. Az épület kihalt

volt, a fogadós és a személyzet precízen kampókra lógatva himbálózott a kertben. Nem velük kezdtem, előbb a kezemet próbáltam meggyógyítani. Összes hatalmamot összeszedtem, de hiába. A seb beforrt ugyan, de a csontok nem álltak össze, és a kezem továbbra is használhatatlan maradt. A kert elég nagy volt ahhoz, hogy elmémet újra feltölthessem, és úgy döntöttem, ennyi időt megér. Varázslatok nélkül, fél kézzel annyi esélyem lenne, mint egy orknak a Belső Tartományokban. Gyorsan átnéztem a hullákat, és meglepő dolgokat találtam. A fogadós teste izmos, kidolgozott volt, pengékkel felszerelt cipőt, és egy furcsa tetoválást viselt. Az istállófiú is halott volt, de úgy láttam a lovainknak nem esett bajuk.

Visszasiettem hat a szobába, és röviden leírtam, mit láttam. A bárd szerint a tetoválás pyarroni ügynökökre utalt. A fejedőszokat nem ismerték fel, és én sem siettem azonnal közölni velük kik voltak. Még el kellett gondolkodnom a történeten. Abban megegyeztünk, hogy sürgősen el kell hagyni a várost. Bár különösebb zajt nem okoztak a fegyverek, a hatalomszavakat ki tudja milyen messziről érezhették a mágiahasználók. Bár nem hiszem, hogy akad épeszű varázsló aki maga jár utána a dolognak, de őrséget azért kiküldhetnek. A tegnapi kis jelenet után pedig biztosan a mi nyakunkba varrnák a fogadó személyzetének kivégzését. A fejedőszoktól egyenlőre nem tartottam, tudtam, hogy a mérge hatása jó órán át biztos kitart. Mivel a térkaput erősen őrizték, nem maradt más, mint valamelyik városkapun át távozni. A továbbiakról meg majd akkor értekezünk, ha kijutottunk.

Összekaptuk hát a csomagunkat és lóra szállva a déli kapu felé indultunk. Az utcák kihaltak voltak, így senkinek nem tűntünk fel. Pedig a tolvaj elég érdekesen nézett ki, ahogy félig áttetsző lábakkal próbált megülni a lovon. A kapunál alig négy ór várakozott. Míg a bárd előrébb léptetett, és beszédbe elegyedett az örökkel, mi a tolvajjal a sötétben maradtunk, nehogy a külsőnk gyanút ébresszen bennük. A megbeszélte taktikának megfelelően énekelt az öröknek egy hősi dalt, amitől ketten lassan álomba szenderültek - szerintem is eléggé unalmas volt - a harmadikat a tolvaj szedte le az utolsó mérgezett dobótőrével. A negyedik - máig is pirulok, ha eszembe jut - az én feladatomból volt. Ügyetlen voltam, és fel tudott kiáltani, mielőtt bódulatba zuhant volna. A lányok gyorsan leugrottak-hat igen, a tolvaj inkább mászott- a lóról

és a kaput próbálták kinyitni. Én addig felajzottam újra a nyílpuskát-elég nehezen ment fél kézzel - és vártam az esetleges érdeklődőket. Szerencsénk volt. Mire feltűnt egy őrjárat, a kapu már felig nyitva volt. Az őrség ugyan futva közeledett, de miután leszedtem a leggyorsabbat, meggondoltak magukat, és inkább fedezékbe húzódtak. A lovakkal beügettem a kapunyílásba, a tolvajt magam elé kaptam a lóra - mégis csak gyorsabb így, mintha ő ügyetlenkedik magában - a bárd magától nyeregbe pattant, és kivágtattunk. Lőttek ugyan utánunk, de ezek fényes nappal sem találják el a városfalat öt lépésről, nemhogy éjjel egy vágató célpontot.

Dél felé tartottunk, a gorkiki határ irányában. Negyed óra múlva megálltunk, és amíg én hatalmam jó részét feláldozva vihart kavartam, hogy eltüntessem a nyomokat, a bárd zenélgethetett egy sort. Nem értem miért ez a mániája, szépen játszik ugyan, na de ennyiszer? Rövid megbeszélés után délnyugatnak, a Kereskedő Hercegségek fele fordultunk.”

„Úgy látszik, szerencsénk volt. Jó egy hét alatt kiértünk a sivatagból, és senki nem bukkant a nyomunkra. Ennek ellenére óvatosak maradtunk. Csak a két lány szállt meg a fogadóknak, mindig más és más álcában. A tolvaj lába szerencsére három nap alatt visszatért a valóságba, az ujjait pedig el tudta rejteni. Az én béna kezemet azonban könnyen észrevehette volna

egy jó megfigyelő, nem is beszélve a külsőről. Így legalább feltölthettem a mérgekészleteimet, anélkül, hogy idétlen kérdéseknek lettem volna kitéve. Eddigi megnyilvánulásaimat meg eladhattam mint az elfek 'misztikus képességeit', de azért egy mérgezést már elég nehéz lett volna megmagyarázni. A tolvaj ugyan felnézett rám, de a bárd már gyanakodni látszott. És igazán kár lenne egy ilyen szép nőért...

Igyekeztünk valami nagyobb várost találni a tengerparton, ahol egyrészt meggyógyítják a tolvaj kezét, másrészt találunk egy Pyarronba menő hajót. Úgyis régóta érdekelt már az a város, és a térkapukon keresztül a legkönnyebb nyom nélkül eltűnni...

Találtunk egy kellőképpen nagynak tűnő kikötővárost, sok hajóval, templomokkal. Én ismét gondban voltam. Ranagol-papok jobb, ha nem

tudnak rólam, ahhoz pedig, hogy pyarroni bálványimádók kezére adjam magam, nem nagyon volt kedvem...csak hát fél kézzel jelentősen csökkentek a túlélési esélyeim.

Hagytam hát magam meggyőzni a lányoktól, és velük tartottam a város legnagyobb szentélyébe. Úgy voltam vele, ha kiderül rólam valami és nem tudok eltűnni, meg is érdemlem, hogy elkapjanak...

Történetünk meghallgatása után személyesen a főpap foglalkozott velünk. A tolvaj ujjait visszanyesztette, de amikor velem próbálkozott, az áldása csődöt mondott, így meggyógyítani sem tudott. Ezek után hosszan hümmögött újra kísérletezgetett, majd kérdezgetni kezdett. Én 'őszintén' válaszoltam, míg nem arra jutottunk, hogy nincs elég hatalma a gyógyításhoz...Ember léte egész jó színész volt. Valahogy kitalálhatta ki vagyok, de nem árulta el magát. Hogy lebuktam azt csak onnan tudtam meg, hogy este a fogadóban látogatóink akadtak.

Valami varázslószerű figura volt, három fegyverrel. Mivel nem támadott rögtön, hajlandó voltam tárgyalni vele. Elmondta, tudja ki vagyok, és információért cserébe hajlandó segíteni nekünk. En ugyan a helyében a hullámat faggattam volna, de hat a híres pyarroni erkölcsök...

Hogy bizalmat(?) ébresszen bennem, elmondta, hogy tudomásuk szerint az Al Abadanai akció csapda volt. A doraniak azért küldték oda, hogy felkavarjak kissé a vizet, és előcsalogassak a krániakat. Hogy eközben én is elhalálozhatom, csak hab volt a tortán.

Mivel a hajónkkal több gyanús esemény történt, úgy döntöttünk, megegyezünk a pyarronival. Ha épségben eljuttat minket célunkhoz, cserében hajlandó vagyok elmondani amit a doraniaknak is elmondtam. Így hát valóban érdekes lesz a holnapi indulás... Remélem elegenden lesznek az ügynökeik a hajón, hogy likvidálhassak a krániakat...

Az elf körülnézett a fogadóban. - „Hat ennyi a történetem, fiú. Jobb is, hogy befejezem, hisz már csak mi vagyunk, a fogadós is elaludt, és holnap korán kell kelnem.” A borostyánszín szemek most rád pillantanak -, „Talán meg kéne eskesselek valami általad imádott bálványra, hogy erről

nem szólsz senkinek, de nem teszem.
Hiszen úgysem fogsz beszélni..”

Feléd villant egy futó mosolyt, és
hirtelen éles fájdalmat érzel a
mellkasodban. Ahogy a sötétség rád borul,
meg hallod a suttogását -„Remélem,
hasznodra válik majd a tapasztalat... egy
elkövetkezendő életben...”

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: ismeretlen

Szerkesztette: Magyar Gergely